

Provsten var kommen til at fortie sin Beslutning paa en Maade, der kunde tage sig ud som Fejghed. Men derfor følte han ogsaa nu en forstærket Længsel efter for Alvor at bryde med sin Fortid og gøre sig fri. Selv i dette Øjeblik, da den mørke Sals Uhygge og Forsamlingens ringe Højtidelighed havde bragt ham ud af Stemning, brændte han af Utaalmodighed efter at komme til en Afgørelse, efter at kaste Broen af bag sig og foretage det Skridt, der vilde bringe hans Forhold ud over enhver Tvetydighed.

Saasnart Sangen var tilende, rejste han sig og besteg Talerstolen.

III

Han havde med Vilje ikke udarbejdet sit Foredrag iforvejen. Han vilde engang forsøge at stole paa Nuets Indskydelser og lade Ordene falde, saaledes som Hjertet hvert Øjeblik tilhviskede ham dem. Alligevel mødte han ikke uforberedt. Det Emne, han havde valgt at tale om, havde tværtimod i den sidste Tid daglig og paa en særegen Maade beskæftiget ham. Han vilde nemlig følge den Anvisning, Væver Hansen havde givet ham i deres allerførste Samtale, og tale om sig selv. Han vilde forsøge i store Rids at tegne et Billede af et Hovedstadsbarns Liv under Opvæksten og gøre Rede for de Indtryk, et saadant Barn var underkastet, for derigennem at lade ane de Livsvilkaar og Paavirkninger, der havde været bestemmende for hans egen Udvikling og tilsidst ført ham til den Skillevej, hvor han nu stod.

Han begyndte med at fortælle en lille Historie. Det var Fortællingen om den unge Prinsesse, der en Dag af en Bejler fik en smuk Blomst forærende og straks blev meget henrykt over den og vilde fæste den til sit Bryst; men da hun derved opdagede, at Blomsten ikke var nogen kunstig Efterligning af Naturen, dannet af Silkestof eller farvede Fjer, men en ægte levende Rose, kastede hun den fornærmet fra sig og bød sin Kammerpige øjeblikkelig at feje den ækle Bondeblomst væk.

Denne Fortælling — sagde han — syntes ham, anvendt paa